

Torrent de Cal Pujole

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Carena del Cellers
Alçada: 339

Coordenades:

Latitud: 41.65288
Longitud: 1.89992
UTM Est (X): 408400
UTM Nord (Y): 4611822

Classificació

Número de fitxa 08179 - 118
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: Xarxa natura 2000
Europea – Atributs inspire: Natura 2000 – Àrea especial de conservació
Observacions protecció: Pla d'Ordenació Urbanística Municipal
Data aprovació: dt., 05/09/2006 - 12:00
Accés Díficil
Ús actual: Altres
Titularitat Pública
Titular: Agència Catalana de l'Aigua (Carrer de Provença, 204 - 08036 Barcelona)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: dc., 22/05/2019 - 02:00

Descripció

El torrent del Pujolet és un curs d'aigua intermitent situat al nord-oest del municipi de gairebé 1,5 quilòmetres de recorregut que neix bàsicament al capdamunt de la carena del Cellers, i obagues de la Pòpia, a uns 400 metres per sobre del nivell de mar. Fora d'alguns rasots naturals per on baixen les aigües d'escorrentia en dies de pluja, es nodreix bàsicament de dues torrenteres afluent situades al vessant hidrogràfic esquerre i es converteix en un afluent important del torrent de les Pasteres, al qual s'uneix per l'extrem sud-est de la carena del Cellers, on les ruïnes de La Caseta a l'antic Raval del Pujolet dominen aquesta vall. El territori per on discorre està inclòs dins l'àrea de protecció del Parc Natural de Sant Llorenç de Munt i Serra de l'Obac, que coincideix amb la Xarxa de Natura 2000. El vessant hidrogràfic dret, per sobre de la cinglera, forma part de la Carena del Cellers, on s'hi localitza un antic establiment, conegut amb el nom de Raval del Pujolet, compost per cinc cases, totes elles en ruïnes, que fins fa un segle aproximadament es dedicaven, com a masoveries del Cellers, a la producció de vi i aiguardent. En el seu recorregut es localitzen alguns gorgs o salts importants, cingles i roquissars, sovint emboscats impossibles de travessar, mentre que en altres indrets el llit del torrent es converteix en una codina totalment plana, sense vegetació que permet transitar a peu i en bicicleta de muntanya sense cap mena de problema. La coberta del sòl està composta per trams de boscos densos, de pi, alzina i roure per les zones més ombrívols de les capçaleres que també podem trobar més avall, als marges del torrent, quan aquest travessa fondalades entre turons o en el fons dels barrancs. Aquesta vegetació alterna amb boscos clars (no de ribera) que no difereixen en gaire mesura de les pròpies de la comunitat de l'alzinar. Hi són presents també el cirerer d'arboç, el mirter, el llentiscle o mata i el pi a més de les lianes típiques com l'arítjol. Allí on les lleres del torrent són més accessibles predomina el matollar bàsicament de brolla calcícola, mates de fulla estreta com el romaní, i d'altres més rígides com l'argelaga on hi creix algun arbret dispers com el pi blanc i quan aquest s'espesseix és el clarament el romaní l'espècie dominant. L'estrat arbustiu, herbaci i muscinal hi és també present i és important per l'equilibri vegetal i alhora animal. Destaca una flor pròpia d'ambients calcaris i que en aquest indret hi és molt present; es tracta del *Linum suffruticosum*, una planta herbàcia de la família de les linàcies. Actualment, l'activitat agrícola ha desaparegut en els seus dos vessants, a excepció de dues planes cultivades al Raval del Pujolet, on encara el propietari del Cellers fa anar la terra. Es tracta de dues planes d'oliverar bàsicament de rebrot, d'antigues oliveres centenàries que no varen suportar les glaçades de l'any 1956. Pel que fa a la resta del torrent i els seus marges, s'han convertit en un ecosistema complexa i ric que funciona com a hàbitat de refugi i reproducció per a molts animals.

Observacions:

A tota la capçada s'ha detectat una gran presència del *Linum suffruticosum*, una planta herbàcia de la família de les linàcies que rep el nom comú de maleïda, flor de la Mare de Déu, flor de Senyora, flor sense virtut, herba santjoanera i herba sense virtut. Segons la llegenda, aquesta flor rep el nom de maleïda perquè orgullosa de sí mateixa afirmava que el seu blanc era més pur que el de la Mare de Déu. Segons una versió, un bon dia es va presentar davant Déu i li va demanar que volia ser pura i virtuosa com la Mare de Déu. Davant de la seva arrogància, el Creador es va enfadar i li va concedir el blanc de la puresa però no la virtuositat i és per això que malgrat ser una flor de gran bellesa, no fa gens d'olor. La segona versió explica que davant de la seva arrogància, va ser la mateixa Mare de Déu qui la va maleir. Cert és que al contrari del *Linum usitatissimum*, del qual se n'extreu oli i farina i se'n fan teixits, la maleïda s'ha de conformar amb lluir la seva blancor efímera.

Bibliografia

GAUSACHS, Ramon (2008). Les herbes remeieres. De la cultura popular al fàrmac. Una aproximació etnobotànica. Vol. II. Ed. Rafael Dalmau

